

* ОСВІТЯНСЬКИЙ ПАНТЕОН * ОСВІТЯНСЬКИЙ ПАНТЕОН *

В 2015 році назавжди

Рік, що минає забрав від нас багатьох великих педагогів, чий імена залишаться на віки в історії шкільництва, освіти, виховання. Це Микола Іванович Шкіль, Микола Миколайович Левшин, Петро Андрійович Андрущенко, Людмила Григорівна Подоляк, Володимир Іванович Гончаров...

Ще ятрить серце біль утрати. Але вони залишили послідовників. Тому про них писатимуть і розповідатимуть. Адже пам'ять — вічна.

І свідченням тому нова книга Людмили Нестругіної. Ось як пише вона у передмові до своєї книги:

Забуттю не підлягає

обмежені, я все ж намагатимусь, щоб ці спогади стали дублюю пам'яттю для всіх, хто знав цю добру, чесну, щирі людину, воїна-визволителя,

Небагато часу пройшло, як перестало битися серце Андрія Васильовича Царюка, і в пам'яті багатьох людей ще свіжі спогади про цю славну людину, бачити яку, працювати з якою, бути в дружніх стосунках пощастило мені впродовж сорока років.

До цього часу я чую голос Андрія Васильовича, його жарти, бачу жести, струнку поставу, карбовану ходу, усмішку, відчуваю потиск дружньої руки.

Починаю свої спогади з почуттям великої відповідальності перед читачами, колегами, родичами, дітьми Андрія Васильовича: чи зможу точно і яскраво відтворити в пам'яті все те, що спостерігала впродовж усіх років, чи донесу до читача все бачене і почуте, не оминаючи важливі й цікаві епізоди, що характеризують риси незабутнього

ого вчителя, доброго друга, колеги, активного громадянина. Ці матеріали ввійшли до біографічного розділу книги "Дороги життя".

У передмові висловлюю стурбованість про те, чи зможу впорядкувати книгу такою, якою її хотіли бачити разом з ветеранами освітньої ниви Галиною Степанівною Гординською і Сергієм Івановичем Телеганем, які впродовж багатьох років працювали пліч-о-пліч з Андрієм Васильовичем Царюком.

У допомозі стають мої особисті міркування про цього гарного вчителя, його записи, роздуми, фотографії, спогади друзів, родичів, особливо Василя Йоновича Олійника, роботи, учителів, ветеранів педагогічної праці, шанованих людей в освіті, які викладені у розділі "Священна пам'ять".

Про пекельні роки війни у книзі є спогади й розповіді самого Андрія Васильовича, його виступи на урочистостях. Вони представлені у розділі "Забуттю не підлягає".

Найчастіше мені доводилося бачити його на роботі, інколи і вдома, серед рідних, а також під час зустрічей ветеранів війни зі школярами, молодими вчителями. Хочеться розповісти, як працював, відпочивав і розважався у вільний час цей невтомний трудівник.

На жаль, у пам'яті не збереглися всі жарти, різні оповідки, якими звично рясніла мова цього Вчителя й Керівника. Скільки точних повідомлень дивної влучності та дотепних реплік містили його публічні виступи, бесіди, прості розповіді.

І хоч мої спостереження, природно, були до певної міри

учителя, керівника, творця освіти на Тальнівщині.

Ця книга — втілення мого обов'язку перед усіма освітянами, тими, хто знав Андрія Васильовича. Я свято переконана, що кожен — старший і молодший за віком — знайде у цій книзі найближчу для своєї душі сторінку, з якої обізветься доля його роду. У багатьох із нас вона просто схожа: і в загальних рисах, і подіях, і в сердечних настроях, бо всі ми родом не просто з однієї держави, а з однієї спільної для всіх історії.

**Людмила
НЕСТРУГІНА,**

**учитель,
голова Тальнівської
організації Профспілки
працівників освіти й науки
України в Черкаській області,
відмінник освіти України.**